

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

7 maart 2001

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heren Johan Malcorps, Bruno Tobback, Patrick Lachaert en Jos Bex –
houdende vermindering van het gebruik van pesticiden door openbare diensten
in het Vlaamse Gewest**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het gebruik van bestrijdingsmiddelen in Vlaanderen neemt niet spectaculair toe, maar neemt ook niet af. Voorzover er voldoende gegevens beschikbaar zijn en de gemaakte extrapolaties kloppen, lijkt het erop dat het gebruik van deze stoffen zich stabiliseert, maar dan op een erg hoog niveau.

Anderzijds blijkt uit metingen van concentraties aan bestrijdingsmiddelen in oppervlaktewater, grondwater en regenwater, dat de milieubelasting door de verspreiding van bestrijdingsmiddelen zeer groot is en ook toeneemt. De Seq_{tot} -indicator (som van de jaarlijkse verspreidingssequivalenten per bestrijdingsmiddel) steeg met 11 % tussen 1990 en 1998.

Voor de VMM-studie in 1998 naar bestrijdingsmiddelen in regenwater, stemt tot nadenken. Diverse organochloor-, organostikstof- en organofosforpesticiden werden frequent aangetoond in regenwater met jaarhoeveelheden tot $50 \mu\text{g}/\text{m}^2$. Ook verboden stoffen werden teruggevonden (DDT en drins), door de hoge persistentie van deze stoffen of door vormen van niet-reglementair gebruik. Voor linaan werd de norm voor drinkwater voor een lange aaneensluitende periode overschreden.

In actie 32 van het MINA-plan 2 wordt bepaald dat er een kwantitatief en kwalitatief reductieprogramma wordt gemaakt voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen. In globo moet tegen het jaar 2005 de totale hoeveelheid bestrijdingsmiddelen, uitgedrukt als de som der jaarlijkse verspreidingssequivalenten Seq per bestrijdingsmiddel in Vlaanderen, minstens verminderd zijn met 50 % ten opzichte van het niveau in 1990.

In het Scandinavische landen en Nederland zijn dergelijke reductieprogramma's al enige tijd van kracht, en met resultaat. De MINA-raad wees daar reeds op tijdens een studiedag op 11 april 1997 inzake de mogelijkheden en ervaringen met nationale pesticiden-reductieprogramma's.

Uit de inventarisatie van het gebruik van pesticiden in Vlaanderen, die gemaakt is als voorbereiding voor het Vlaamse reductieprogramma, blijkt dat land- en tuinbouw koploper blijven wat de hoeveelheid gebruikte pesticiden betreft. De diverse overheden komen allemaal samen op de tweede plaats : voor een aantal actieve stoffen benaderen ze een kwart van het gebruik. Vooral AWV en de

NMBS zijn grote gebruikers, maar ook door de diverse gemeentebesturen wordt nog veel gebruikt. Ten slotte is er het gebruik in de huishoudens dat, voor bepaalde stoffen, niet te onderschatten is. Ook hier heeft de Vlaamse Gemeenschap, vanuit het oogpunt preventief gezondheidsbeleid, een eigen verantwoordelijkheid.

Het gebruik van pesticiden moet op al deze niveaus tegelijk teruggedrongen worden. Het streefdoel van de regering om tegen 2010 10 % biologische landbouwproductie te realiseren, zal daarbij een cruciale rol spelen.

Maar de overheid dient ook de hand in eigen boezem te steken. Het is aan de overheid en de diverse openbare diensten om het goede voorbeeld te geven wat het pesticidengebruik op het openbare domein betreft. In het Brusselse Gewest is al sinds 2 mei 1991 een ordonnantie betreffende het gebruik van pesticiden op het openbare domein van kracht. In het Vlaamse Gewest is er het Bermbesluit van 27 juni 1984 dat het gebruik van biociden in principe verbiedt op bermen en taluds langs wegen, waterlopen en spoorwegen.

In het decreet natuurbehoud (decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu) werd in het kader van de horizontale maatregelen inzake natuurbescherming een algemene zorgplicht opgenomen. Het zo weinig mogelijk gebruiken van pesticiden valt onder deze zorgplicht. In het decreet natuurbehoud zijn bovendien aparte bepalingen opgenomen in verband met een verbod op het gebruik van biociden in GEN en GENO.

Ten slotte was ook al in de gemeentelijke milieuconvenanten opgenomen dat gemeentebesturen die kozen voor een vermindering van het gebruik van bestrijdingsmiddelen, specifiek steun konden verkrijgen. De respons hierop (in het kader van optie 7, "duurzame ontwikkeling" in het vorige milieuconvenant) is beperkt : slechts 31 % van de gemeenten ondertekenden dit extra engagement. De ingediende reductieplannen zijn meestal te vaag, bevatten slechts een beperkt engagement en weinig motivering. Meer precieze instructies bij de opstelling van de plannen en voldoende informatie om de milieudruk te bepalen (zoals in de door het Nederlandse CLM, Centrum voor Landbouw en Milieu, uitgewerkte "milieumeetlat") zijn nodig. Volgens de afdeling Water zou het herbicidengebruik door de gemeenten tussen 1990 en 1998 met 17 % verminderd zijn, althans in de 149 gemeenten die ingingen op een enquête van de afdeling Water

of die optie 7 van het milieuconvenant ondertekenden (cf. MIRA-S 2000).

In veel gemeenten bijvoorbeeld blijkt het niet om slechte wil te gaan, maar dikwijls om een gemis aan kennis over mogelijkheden tot preventie (bodembedekking), manuele bestrijding (in echt gevoelige zones), of het gebruik van alternatieve bestrijdingsmethodes, zoals mechanische bestrijding met aangepaste machines, thermische bestrijding met inzet van branders en stoommachines, enzoverder.

Nochtans zijn er voorbeeldgemeenten die vrij uitvoerig hun gebruik van bestrijdingsmiddelen in kaart brachten en stapsgewijze werk maken van een vermindering van het gebruik en van de omschakeling naar minder schadelijke producten. Zo liet de gemeente Herent bijvoorbeeld door de intercommunale Interleuven een heel actieplan uitwerken tot uitvoering van optie 7 van haar milieuconvenant. De acties in dit plan waren : vervanging door minder schadelijke producten, spaarzaam omgaan met producten, scholing van het eigen personeel, een jaarlijkse inventarisatie en onderzoek naar alternatieven, informatie-avonden rond biociden voor een breed publiek, het bevorderen van ecologisch tuinieren en van biotuintjes op de scholen. Boeiend is vooral de band die nadrukkelijk gelegd wordt tussen een eigen reductieplan en de voorlichting van de bevolking. Een ander voorbeeld is de gemeente Schoten waar ervoor werd gekozen om het aantal rondes met onkruidverdelgers tot één maal per jaar te beperken en om voornamelijk alternatieve bestrijdingsmethodes in te zetten.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikel 2

Er is bewust gekozen voor de benaming "pesticiden". In de federale context wordt een onderscheid gemaakt tussen bestrijdingsmiddelen voor landbouwkundig gebruik (laatst geregeld bij KB van 24/2/1994) en "biociden" (bestrijdingsmiddelen voor niet-landbouwkundig gebruik, geregeld bij

KB van 5/6/1975). De indeling van de bestrijdingsmiddelen voor landbouwkundig gebruik moet echter voorzichtig benaderd worden. Naast gewasbeschermingsmiddelen gebruikt in de landbouw (gereguleerd in EU-richtlijn 91/414/EEG), vallen ook plantengroei-regulatoren, stalontsmettingsmiddelen, maar ook onkruidverdelgers voor niet-landbouwgronden (tuinen, wegen, openbaar groen, industrieterreinen) en producten gebruikt door hobby-tuinders onder de definitie van bestrijdingsmiddelen voor landbouwkundig gebruik. De groep van biociden is Europees gereguleerd door EU-richtlijn 98/8/EG. Deze groep omvat ontsmettingsmiddelen voor menselijke en dierlijke hygiëne, materiaalbeschermingsmiddelen (vooral houtbescherming), ongediertebestrijdingsmiddelen en aangroeiwerende middelen voor in water gebruikte constructies (cf. MIRA-S 2000, p. 267).

In de context van openbare besturen die verantwoordelijk zijn voor het beheer van het publieke domein is dit onderscheid weinig relevant. Het gaat steeds om giftige stoffen die een schadelijk effect veroorzaken bij een groep van doelorganismen en die bij overmatig gebruik resulteren in een sterke verontreiniging van bodem, oppervlakte- en regenwater. Dat laatste heeft tot gevolg dat de stoffen uiteindelijk ook worden opgenomen door niet-doelorganismen (waaronder de mens). Dit blijkt afdoende uit de recente metingen van hoge concentraties van pesticiden in regenwater, hoger dan toegelaten voor drinkwater. Het is dan ook duidelijk dat vanuit het standpunt van het milieu en vooral van de volksgezondheid, deze stoffen beter zo weinig mogelijk ingezet worden. De beoogde doelstelling van dit voorstel van decreet is dan ook veel ruimer dan dat van het al genoemde Bermbe-sluit. Naast biodiversiteit, zijn de algemene kwaliteit van het milieu en de zorg om ook de menselijke gezondheid de centrale uitgangspunten.

In het kader van de verdeling van de bevoegdheden tussen de federale overheid en de gewesten, is het productbeleid duidelijk federaal (het toelaten van pesticiden of het vaststellen van de toegelaten toepassingen). De minister bevoegd voor landbouw en de minister bevoegd voor volksgezondheid zijn tot nu toe terzake bevoegd. In de toekomst wordt alles waarschijnlijk meer gegroepeerd onder het Federaal Voedselagentschap, uitgaand van het principe dat de kwaliteit van de voeding absoluut prioriteit heeft. De kwaliteit van het drinkwater is echter een gewestmaterie, evenals de hele milieukwaliteit. Het preventieve gezondheidsbeleid is dan weer gemeenschapsmaterie. Wat er ook van zij : gewesten en gemeenschappen moeten meer bij het federale erkenningsbeleid betrokken

worden. Zeker bij het maken van een federaal, of beter nog nationaal pesticiden-reductieprogramma, is samenwerking absoluut noodzakelijk.

Want wat het terugdringen van het gebruik van (federaal toegelaten pesticiden) betreft, zijn de gewesten 100 % bevoegd. Door de dreiging van diffuse vervuiling van bijvoorbeeld waterlopen, kunnen zij het gebruik strikt aan banden leggen. In vorige ontwerpen van decreet inzake integraal waterbeleid, werden bepalingen in die richting ook opgenomen, in het kader van het waterkwaliteitsbeheer.

Het maken van reductieprogramma's voor (toegelaten) pesticiden is dan ook veeleer een gewestelijke dan een federale materie. Anderzijds dient er natuurlijk enige afstemming te zijn tussen beide niveaus : een actieve stof toelaten, waarvan het gebruik bijna integraal verboden wordt op gewestniveau, is onzinnig. Milieu- en gezondheidsargumenten moeten ook voldoende spelen in het federale toelatingsbeleid.

Als we ons beperken tot de openbare diensten, betekent dit concreet dat de gewesten ten volle bevoegd zijn voor de regeling van het gebruik van bestrijdingsmiddelen, ook door federale overheden op het grondgebied van het gewest en door federale overheidsbedrijven zoals de NMBS. Het Vlaamse Gewest kan via dit voorstel van decreet aan de NMBS opleggen om een reductieprogramma te maken voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen op spoorwegbermen, op rangeerterreinen, op spoorbielzen zelf (houtverduurzamingsmiddelen), in stations, op perrons en op de gronden die de NMBS toebehoren.

Een zerogebruik bereiken zal allicht niet mogelijk zijn, maar een gefaseerde vermindering van het gebruik van bestrijdingsmiddelen die anders in het Vlaamse milieu terecht komen, is wel degelijk mogelijk.

Wat de gemeenten betreft, wordt met dit decreet afgestapt van het vrijblijvende van de huidige regeling in het kader van gemeentelijke milieuconvenants. Van alle gemeenten wordt verwacht dat ze een plan maken om het gebruik van bestrijdingsmiddelen door hun diensten te verminderen. De nu gehanteerde stimuli in het kader van het milieuconvenant kunnen natuurlijk behouden of zelfs uitgebreid worden.

In actie 32 van het MINA 2-plan is sprake van het maken en uitvoeren van een "kwantitatief" en "kwalitatief" reductieprogramma voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen. Men wil daarbij gebruik

maken van zoveel mogelijk beleidsinstrumenten : een code van goede landbouwpraktijk, economische instrumenten, informatiecampagnes rond alternatieven zoals biologische landbouw, gebiedsgerichte gebruiksbeperkingen en een natuurvriendelijk beheer van verkeersinfrastructuur. Dit voorstel van decreet wil wetgevend optreden met betrekking tot de twee laatstgenoemde instrumenten : een gebiedsgerichte beperking in de zin dat gekozen wordt voor een vrijwaring van het publieke domein om redenen van volksgezondheid enerzijds, en een natuurvriendelijk beheer van alle verkeersinfrastructuur rechtstreeks of onrechtstreeks in openbaar beheer, anderzijds.

Artikel 3

De voorgestelde formulering gaat veel verder dan die van het Bermbesluit. Dat besluit had enkel betrekking op grasbermen naast verschillende types van wegen. In navolging van het Brusselse Gewest stelt dit decreet een regeling voor die betrekking heeft op het hele publieke domein. De reden daarvoor is dat het uitgangspunt veeleer volksgezondheid en algemene milieukwaliteit is dan enkel het vrijwaren van de soortenverscheidenheid op wegbermen. Hoewel verkeersinfrastructuur van groot belang blijft, worden ook andere publieke domeinen geïmpliceerd, zoals pleinen, plantsoenen, parken, maar ook schoolterreinen, en dergelijke.

Het is dan ook duidelijk dat deze aanpak dient te kaderen in een algemene aanpak rond alle vormen van gebruik van pesticiden, ook buiten het openbaar domein, zoals op industrieterreinen, in de landbouw, door huishoudens, enzoverder.

Het principe van reductieprogramma's kan uitgebreid worden, bijvoorbeeld naar scholen uit het vrije onderwijs.

Net als in het Bermbesluit wordt uitgegaan van een principieel verbod op het gebruik van pesticiden. Elk voorstel om hiervan af te wijken, moet gemotiveerd worden en kaderen in een programma om het gebruik van pesticiden gefaseerd te verminderen.

Artikel 4

Er wordt een expertencommissie aangesteld die de minister adviseert bij de beoordeling van pesticidenreductieprogramma's.

De commissie heeft als uitdrukkelijke taak om de volksgezondheid en het milieu te vrijwaren. De experts moeten dan ook vanuit die bekommernis aangetrokken worden. Uiteraard kunnen ze geen banden hebben met producenten van bestrijdingsmiddelen. Het zijn ook geen vertegenwoordigers van gebruikers van bestrijdingsmiddelen. Ze worden wel geacht de gebruikers te horen, zodat ze zo objectief mogelijk kunnen adviseren of de inzet van bepaalde middelen al dan niet noodzakelijk is.

In de Brusselse ordonnantie van 1991 werd deze adviesfunctie toegewezen aan de Brusselse raad voor het leefmilieu. In de praktijk bleek echter dat noch de BIM noch de raad voor het leefmilieu over voldoende knowhow beschikte, om effectief te kunnen adviseren. Het aantrekken van onafhankelijke experts lijkt noodzakelijk om een en ander vlot te laten verlopen. In het Brusselse Gewest denkt de minister eraan een overeenkomst aan te gaan met de universitaire wereld om wetenschappelijke adviezen terzake te krijgen (cf. de bespreking van het voorstel van ordonnantie van Adriaens/Braeckman/Meunier tot wijziging van de ordonnantie van 2 mei 1991, Brusselse Hoofdstedelijke Raad, commissie leefmilieu, 14 november 2000).

Deze expertencommissie kan ook vooraf openbare diensten bijstaan bij het maken van pesticidenreductieprogramma's. Daarbij kan ook geadviseerd worden over de wijze waarop de bevolking over de nieuwe werkwijze geïnformeerd wordt, omdat het nodig is voor een andere aanpak begrip te wekken en een ruimer draagvlak te creëren.

Artikelen 5 en 6

Principieel is elk gebruik van bestrijdingsmiddelen op openbaar domein door openbare diensten verboden. Dat is echter niet van vandaag op morgen te realiseren. Overeenkomstig actie 32 van MINA-plan 2 wordt daarom gedacht aan een pesticidenreductieplan dat elke openbare dienst maakt om het eigen gebruik van pesticiden onder controle te krijgen.

Enkel in het kader van een dergelijk plan kunnen uitzonderingen toegestaan worden. De optie is dus niet om bepaalde pesticiden of groepen van pesticiden geheel vrij te stellen. Daarbij gaan we ervan uit dat voor het meeste gebruik wel degelijk goede alternatieven bestaan.

Toch zijn er randgevallen, zoals de bestrijding van distels. Het is zelfs wettelijk verplicht voor eigenaars en gebruiksgerechtigden om de bloei, zaadvorming en de uitzaaiing van akkerdistel, speerdistel, kale jonker en kruldistel met alle middelen te beletten (artikel 43 van het KB van 19 november 1987 betreffende de bestrijding van voor planten en voor plantaardige producten schadelijke organismen). In natuurbehoudskringen wordt dit besluit gecontesteerd. Ook het Instituut voor Natuurbehoud meent dat een veralgemeende distelbestrijding om mogelijk infectiegevaar te vermijden, achterhaald is. Voor de drie tweejarige soorten (kale jonker, kruldistel en speerdistel) raadt men zelfs een algehele ontheffing aan van elke plicht tot bestrijding voor het hele Vlaamse grondgebied. Voor de akkerdistel moet ook voor wegbermen en natuurgebieden elke bestrijding vermeden worden. Enkel in de omgeving van landbouwzones kan nog gekozen worden voor een "waakzaamheidszone" waarin excessieve distelgroei ingeperkt wordt (cf. "De wettelijk verplichte bestrijding van distels in Vlaanderen", IN, mei 1997).

Wat de bestrijding van Amerikaanse vogelkers betreft, geldt een omgekeerde argumentatie. Juist om ecologische redenen (het streven naar gemengde en structuurrijke mengbossen in plaats van homogene naaldboombossen) is de bestrijding van Amerikaanse vogelkers wél aangewezen. In opdracht van de afdeling Bos & Groen werden verschillende bestrijdingsmethodes uitgetest. In provinciale bossen en gemeentebossen werd geëxperimenteerd met rooien en ringen en behandelingswijzen met pesticiden (stam-, stobbe- en bladbehandeling). Daarnaast werd ook een mechanisch-biologische bestrijdingsmethode uitgeprobeerd. In een integrale bestrijdingsstrategie is een (beperkte) inzet van herbiciden vooralsnog noodzakelijk.

De betrokken openbare dienst kan zelf het initiatief nemen om een pesticidenreductieplan te maken en ter goedkeuring voor te leggen aan de Vlaamse minister. Omgekeerd kan de Vlaamse overheid ook zelf het initiatief nemen en reductieprogramma's voorleggen aan openbare diensten. In beide gevallen is het kader het algemeen reductieprogramma dat in het kader van het Milieu- en Natuurbeleidsplan (op dit ogenblik nog MINA-plan 2) wordt gemaakt voor het hele Vlaamse Gewest.

In het tweede lid van artikel 6 worden stimuli opgenomen voor die openbare besturen die verder gaan dan de minimumcriteria bepaald in de reductieprogramma's. De bedoeling is de huidige steun

(voorzien in het milieuconvenant) aan te houden en zelfs uit te breiden.

In het derde lid van artikel 6 worden ook financiële stimuli opgenomen ten behoeve van die gemeenten die informatiecampagnes opzetten over het pesticidengebruik door mensen thuis. Om zoveel mogelijk mensen te bereiken, is het van belang dat de gemeenten terzake een actieve rol spelen. Als ze hun eigen beleid inzake pesticidengebruik screenen, kan dat in één moeite meegenomen worden. Als de gemeente zelf haar gebruik inperkt, kan ze ook op geloofwaardige wijze een vergelijkbare inspanning vragen van de gezinnen.

Een reeks van de opgesomde publiekrechtelijke rechtspersonen kunnen niet strafrechtelijk verantwoordelijk worden gesteld. Voor die rechtspersonen kan men enkel via de leer van toerekening trachten de natuurlijke persoon te vervolgen die namens de rechtspersoon is opgetreden.

Artikel 7

Ter wille van de éénvormigheid van de bepalingen inzake handhavingsbeleid wordt hierbij verwezen naar de artikelen 58, 59, 60, 61 en 62 van het decreet natuurbehoud.

Johan MALCORPS
Bruno TOBBACK
Patrick LACHAERT
Jos BEX

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

In dit decreet wordt verstaan onder :

- 1° pesticide : elke stof bestemd voor de vernietiging of de aantasting van het metabolisme van schadelijk geachte dieren, planten, micro-organismen of virussen ; in deze definitie zijn onder meer begrepen : de fytofarmaceutische producten, de insectenverdelgers, de schimmelwerende middelen, de herbiciden, de groeiregelaars, de nematiciden, de mollusciden, de rodenticiden, de repellenten ; de volgende stoffen worden niet beschouwd als pesticiden in de zin van dit decreet : biologische bestrijdingsmiddelen waarbij gebruik gemaakt wordt van levende organismen ; stoffen bestemd voor de specifieke bestrijding van levende organismen die gebouwen of woningen infesteren of die mens of dier parasiteren ;
- 2° openbare diensten : alle publiekrechtelijke rechtspersonen, met name de diverse administratieve diensten van het Vlaamse Gewest, Aminoal, de administratie Waterwegen en Zee-
wezen, de administratie Wegen en Verkeer, de Dienst voor de Scheepvaart, alsook de Vlaamse Vervoermaatschappij, de Vlaamse Landmaatschappij, de OVAM, de Vlaamse Milieumaatschappij, Aquafin, de NV Zeekanaal, de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, de VRT, het gemeenschapsonderwijs, de instellingen voor universitair onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap, de provincies, de gemeenten, de OCMW's, de intercommunales, de ruilverkavelingscomités, de polders en wateringen, de autonome havenbedrijven, de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen, BIAC, de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen, de Post, de Koninklijke Schenking en de federale administratieve diensten ;
- 3° pesticidenreductieprogramma : een programma tot vermindering van het gebruik van pesticiden of tot wijziging van het soort van pesticiden dat wordt gebruikt, met het oog op de bevordering van de volksgezondheid en de kwaliteit van het

leefmilieu en de natuur, zoals ook bepaald in het Vlaamse MINA-plan.

Artikel 3

Op het grondgebied van het Vlaamse Gewest en onverminderd de bevoegdheid van de Vlaamse regering om het gebruik te reglementeren van andere stoffen die giftig of gevaarlijk zijn voor de volksgezondheid, voor de natuur en de biodiversiteit, voor het behoud van de kwaliteit van de bodem en van het oppervlakte- en grondwater, is het voor alle openbare diensten verboden gebruik te maken van pesticiden :

- a) in de openbare parken en plantsoenen ;
- b) op minder dan 6 meter van waterlopen, vijvers, moerassen of andere oppervlaktewaters ;
- c) op wegranden, bermen en andere terreinen van het openbare domein die deel uitmaken van de weg of er bij horen, autosnelwegen, waterwegen en spoorwegen inbegrepen ;
- d) in natuur- en bosgebieden of kwetsbare gebieden zoals vallei- of brongebieden, zoals bedoeld in het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en het bosdecreet van 13 juni 1990 ;
- e) op de terreinen die al dan niet behoren tot het openbaar domein, waarvan een overheid eigenaar, vruchtgebruiker, pachter, opstalhouder of huurder is en die voor openbaar nut worden gebruikt of horen bij een gebouw dat voor openbaar nut wordt gebruikt.

Artikel 4

De Vlaamse regering stelt een "Expertencommissie gebruik bestrijdingsmiddelen" aan, die adviseert over de effecten van het gebruik van bestrijdingsmiddelen voor de volksgezondheid en het leefmilieu. Deze commissie verstrekt op vraag van de in artikel 2, 2°, bedoelde openbare diensten ook advies bij het maken van pesticidenreductieprogramma's.

De leden van de commissie hebben geen belang bij het promoten of het gebruik van bestrijdingsmiddelen. De Vlaamse MINA-raad is met minstens één lid vertegenwoordigd.

De Vlaamse regering bepaalt de samenstelling en de opdracht van de commissie.

Artikel 5

De Vlaamse regering kan op verzoek van één van de openbare diensten, bij gemotiveerde beslissing en na advies van de Expertencommissie gebruik bestrijdingsmiddelen, afwijken van de bepalingen in artikel 3, zij het enkel in het kader van een pesticidenreductieprogramma voor deze openbare dienst, dat door deze dienst werd voorgelegd en door de minister werd goedgekeurd.

Artikel 6

De Vlaamse regering kan, na advies van de Expertencommissie gebruik bestrijdingsmiddelen, pesticidenreductieprogramma's vastleggen voor openbare diensten, rekening houdend met de algemene reductiedoelstellingen vastgelegd in of in uitvoering van het MINA-plan.

De Vlaamse regering trekt financiële stimuli uit voor gemeenten die verder gaan dan de minimum-criteria bepaald in de pesticidenreductieprogramma's.

De Vlaamse regering trekt financiële stimuli uit voor gemeenten die informatiecampagnes opzetten ten behoeve van particulieren, met de bedoeling het gebruik van pesticiden door de huishoudens terug te dringen.

Artikel 7

Alle schendingen van dit decreet worden onderzocht, vervolgd en bestraft overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.

Johan MALCORPS
Bruno TOBBACK
Patrick LACHAERT
Jos BEX
